

Persoană fără cetățenie

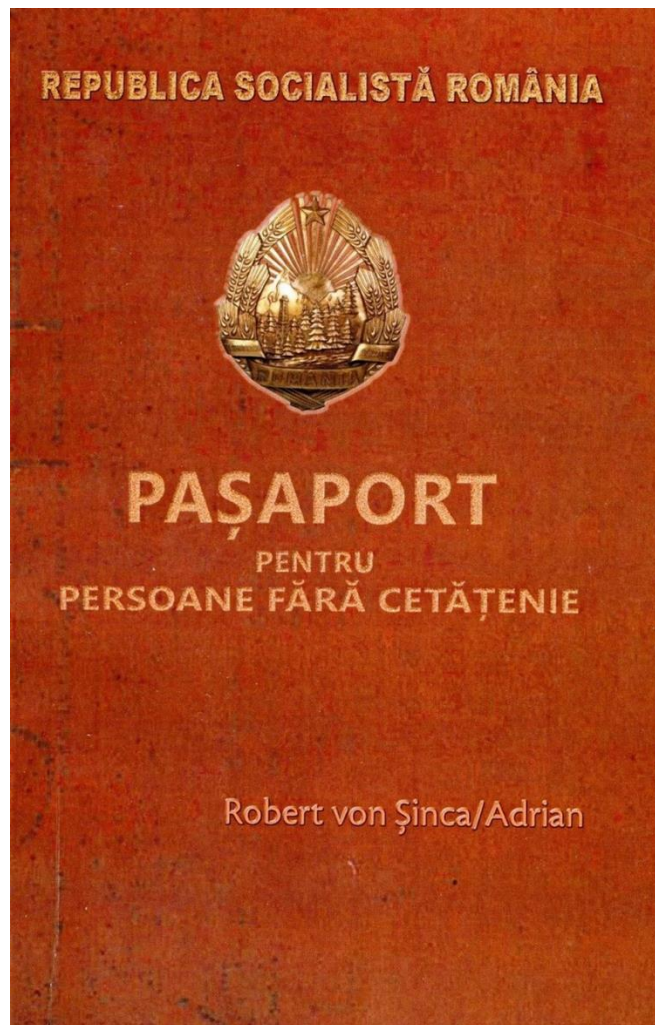
CUGETĂRI ȘI AMINTIRI

IN MEMORIUM

Adrian Șinca - Robert Andrew von Sinca

(1953-2023)

Colaborator și redactor: Victoria Sara Dazin

Exist, pentru că scriu...

M-am născut pe data de 27 noiembrie 1953 în orașul Vălenii de Munte, Județul Prahova. În anul 1954 m-am mutat împreună cu părinții mei, Ion și Smaranda, în capitala țării București, dar am continuat să îmi petrec vacanțele la Vălenii de Munte. Cele mai frumoase amintiri, ale copilăriei și adolescenței au rămas acolo la Bughea de Jos, un sătuc situat numai trei kilometri de Vălenii, unde locuiau bunicii mei dinspre mamă. Am urmat cursurile gimnaziului și liceului în București, absolvind la Liceul Gheorghe Șincai. Încă de pe băncile școlii mi-am început activitatea literară. În anul 1970 am devenit membru al Cenaclului Literar Pioneresc condus de Tudor Opreș. "Opreș, Opreș Tudorel, cel mai prima Pionier", se spunea pe atunci.

În acea perioadă am participat cu acest cenaclu la prima ediție a Festivalului cultural-literar de la Tîrgoviște. Am devenit apoi membru al Cenaclului literar "George Bacovia", condus de Gabriel și Aghata Bacovia, la casa de cultură a Sectorului 5 din București. În același timp, am fost membru al Cenaclului "Ienăchiță Văcărescu". Am publicat în paralel, poezii în revistele celor două cenacluri literare. Cenaclul "Ienăchiță Văcărescu" era Cenaclul Cooperăției Meșteșugărești din România. Prin anul 1975, am fost printre cei cărora ni s-a interzis să mai publicăm în revistă datorită faptului că nu făceam parte din nici o cooperativă, ci doar din cenaclu. În cursul anului 1975 am publicat poezii în ziarul "Flamura Prahovei" din Ploiești. În anii întunecați ai comunismului, cenaclurile și viața literară în general, au reprezentat momente speciale care ne ajutau să supraviețuim. La începutul anului 1977, făceam parte din redacția ziarului "ING" al Institutului Politehnic, ziar în care publicam diverse articole și poezii.

Către sfârșitul acestui an însă am întrerupt activitatea literară, datorită faptului că m-am asociat cu grupul de disidenți al lui Paul Goma. Ca urmare a activităților mele împotriva regimului dictatorial ceaușist, am fost arestat în 1977 și condamnat de Tribunalul de Urgență al Sectorului 7 București.

Pe vremea arestului, tatăl meu d-l Ion Șinca era lector universitar la catedra de Ziaristică a Academiei Ștefan Gheorgiu, fapt care nu a scăpat organelor securității și pe care "mi l-au reamintit" cu fiecare ocazie de anchetă în sediul Securității din Bendilman, București. Într-una din ocazii maiorul Rădulescu, după ce m-a atenționat că ni se pot întâmpla tot felul de "accidente", mie și familiei mele, m-a scos aproape trei sferturi, pe fereastră de la ultimul etaj al clădirii din Beldiman, gata-gata să mă împingă în gol. Consider că acest amănunt oarecum important, de aceea am dorit să-l includ în autobiografie.

După arestul din Beldiman, am fost deportat împreună cu un grup de prieteni în Insula Mare a Brăilei. Grupul a devenit cunoscut drept "grupul celor șapte". După o perioadă de ședere la Brăila, a urmat deportarea în Moldova, lângă Prut.

În această perioadă (mai precis între anii 1977 și 1981) ,activitățile grupului au fost cunoscute prin intermediul postului de radio Europa Liberă prin vocea lui Noel Bernard, a Monicăi Lovinescu și a altor români disidenți cu dragoste de țară și popor.

Prin acțiunile d-lui Paul Goma, ale Sindicatului Liber din Galați, ale grupului nostru și ale altor necunoscute mie, revoluția a fost posibilă.

În perioada petrecută în nordul Moldovei, unde am avut domiciliu forțat și după aceea, am fost nenumărate ori victima unei torturi fizice de nesuportat, tortură prin care am fost obligat de fosta securitate, să renunț la cetățenia română, culminând cu faptul că mi s-a permis să emigrez în Statele Unite ale Americii.

Către sfârșitul anului 1981 am plecat din țară doar cu un geamantan, dar plin de speranțe și visuri. Am lăsat totul în urma mea, nemulțumiri, dureri, angoase, dar nimic nu a contat mai mult decât o mamă îndurerată și singură, care m-a așteptat toată viața sperând să mă întorc. Din păcate acum, când sînt aici acasă, în țara mea natală, ea nu mai este printre noi ca să se bucure de împlinirea visului meu.

În Statele Unite ale Americii, după un timp de acomodare și căutări, m-am stabilit în metropola americană New York.Acolo mi-am desăvîrsit studiile, absolvind în anul 1986 Facultatea de Economie și Administrarea Afacerilor de la Suffolk, New York , iar în 1990 Facultatea de Psihologie din Saratoga, New York. În 1996 am absolvit Școala de specializare de doi ani în tratamentul adicției de alcool, droguri și alte adicții, iar în 1999 am absolvit Institutul de Acupunctura, Lincon, New-York.

Acum locuiesc în Long Island la aproximativ 200 km. de Manhattan, New York City, într-o casuță pe care mi-aș fi dorit-o în țara mea natală.

În 1977, de exemplu, după arestare, cînd am fost duși cu duba, în Insula Mare a Brăilei, ne-am oprit pentru o noapte la o secție de miliție. Celulele de la subsol erau pline de alți "delicvenți locali", milițienii au hotărît să nu ne amestece cu ei. Ca urmare ne-au încuiat într-un birou, nu înainte de a-l "sanitiza", dar am găsit totuși o copie după Codul Penal. Îmi aduc aminte că începusem să scriu amintirile zilei (un fel de jurnal) și nu numai, pe colile albe ale aceluia Cod Penal, care era tipărit numai pe o față a paginii, cealaltă rămînînd goală, am scris:

Cînd m-am trezit, eram cadavru,
Iar tu ascunsă după-un voal,
Ținînd în mîină-un candelabru,
Te unduiai precum un val.

În dimineața ceruită,
Ploua mărunț, cu pîclă groasă,

Trecîndu-mi visele prin sită,
Spălîndu-ți giulgiul de miresă.

Cu pași egali, cu insolență,
Ca un călugăr capucin,
Cortegiul curge în cadență,
Murind, puțin ...cîte puțin.

Se spune că în lumea asta nouă, nu se mai citesc cărți... eu continui să "scriu", pentru mine scrisul reprezintă însăși viața... Exist, pentru că scriu...

Volumul de versuri "Pistrui pe orizont "a fost prima mea carte care a văzut lumina tiparului în România, în anul 2008. Versurile le-am dedicat neamului și pămîntului

Romanul autobiografic "Pașaport" a fost scris și publicat în anul 2015. Cititorii mei au devenit martorii perioadei premergătoare revoluției din decembrie 1989, a istoriei ignorate, a evenimentelor anilor 1977-1981.

La întoarcerea în România am observat menționarea acelor tineri care s-au sacrificat pentru ca România să devină un stat democratic. Pentru o secundă, mi-a tresărit inima cînd pe tronsonul metroului din Berceni am văzut stația Eroii Revoluției. Pentru o secundă, am sperat ca această stație să fie dedicată tuturor celor care au luptat împotriva regimului de opresiune comunist, după puterile și înțelegerea lor... dar realizînd realitatea am simțit un gust amar în gură.

În final, pentru a vă pune întrebarea:

"Dacă voi a-ți fi fost Adrian Șinca, ce a-ți fi făcut?"

Țineți cont, nu a fost dorința mea care a pornit avalanșa evenimentelor ...NU, eu am fost aruncat în vîltoare pentru a justifica existența unor sisteme statale de opresiune a cetățenilor.

Voi le-ați citit. EU, LE-AM TRĂIT.

Adrian Șinca -Robert Andrew von Sinca,2015.

Noembrie, 2020

Din penurie de inspirație(sic), repostez acum un fragment din cartea mea Pașaport. Uneori simt că sunt două persoane: Adrian și Robert. Adrian s-a metamorfozat, prin emigrarea în U.S.A, în Robert. Robert este mult mai cinic, mai "zgrumțuros" ... Nu este vina procesului de maturizare, pur și simplu este un rezultat al procesului de "adaptare" sau evitarea aceluși proces. (ca deh, procese am avut destule.)

Ianuarie, 2021

"Încă de pe băncile școlii mi-am început activitatea literară. În anul 1970 am devenit membru al Cenaclului Literar Pioneresc condus de Tudor Oprea. În acea perioadă am participat cu acest cenaclu la prima ediție a Festivalului cultural-literar de la Tîrgoviște. Am devenit apoi membru al Cenaclului literar "George Bacovia", condus de Gabriel și Aghata Bacovia, la casa de cultură a Sectorului 5 din București. În același timp, am fost membru al Cenaclului "Ienăchiță Văcărescu". Am publicat în paralel, poezii în revistele celor două cenacluri literare. Prin anul 1975, am fost printre cei cărora ni s-a interzis să mai publicăm în revistă. În cursul anului 1975 am publicat poezii în ziarul "Flamura Prahovei" din Ploiești. În anii întunecați ai comunismului, cenaclurile și viața literară în general, au reprezentat momente speciale care ne ajutau să supraviețuim. La începutul anului 1977, făceam parte din redacția ziarului "ING" al Institutului Politehnic, ziar în care publicam diverse articole și poezii.

Către sfârșitul acestui an însă am întrerupt activitatea literară, datorită faptului că m-am asociat cu grupul de disidenți al lui Paul Goma. Ca urmare activităților mele împotriva regimului dictatorial ceaușist, am fost arestat în 1977 și condamnat de Tribunalul de Urgență al Sectorului 7 București.

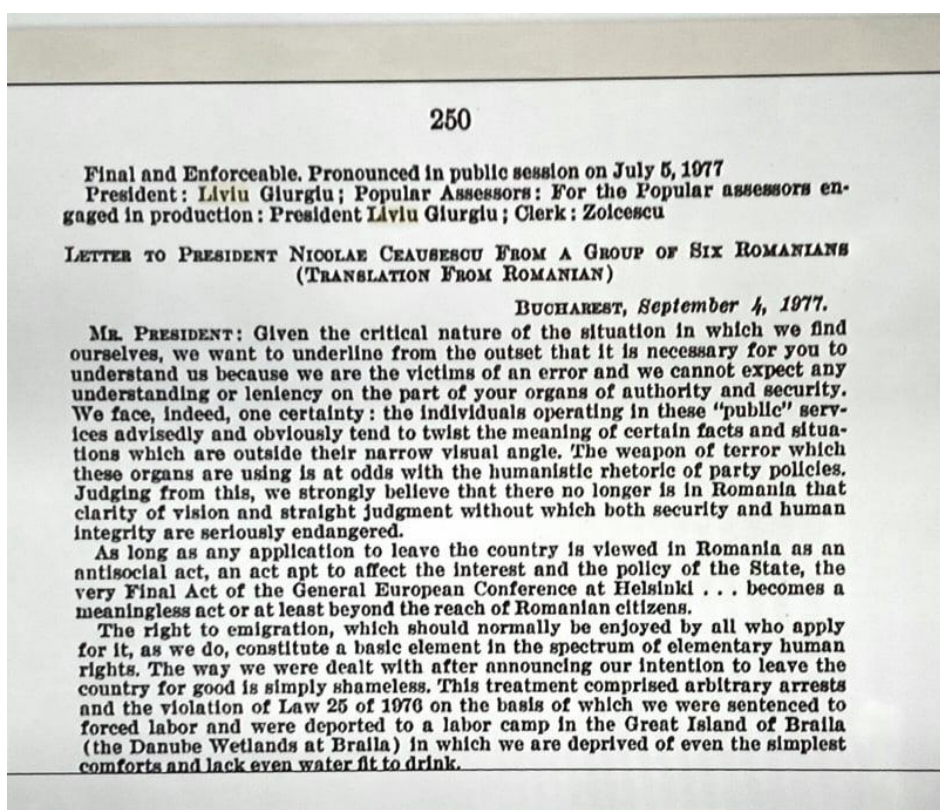
După arestul din Beldiman, am fost deportat împreună cu un grup de prieteni în Insula Mare a Brăilei. Grupul a devenit cunoscut drept "grupul celor șase". După o perioadă de ședere la Brăila, a urmat deportarea în Moldova, lângă Prut.

În această perioadă (mai precis între anii 1977 și 1981), activitățile grupului au fost cunoscute prin intermediul postului de radio Europa Liberă prin vocea lui Noel Bernard, a Monicăi Lovinescu și a altor români disidenți cu dragoste de țară și popor.

În perioada petrecută în nordul Moldovei, unde am avut domiciliu forțat și după aceea, am fost nenumărate ori victima unei torturi fizice de nesuportat, tortură prin care am fost obligat de fosta securitate, să renunț la cetățenia română, culminând cu faptul că spre sfârșitul anului 1981 mi s-a permis să emigrez în Statele Unite ale Americii."

"Dreptul de a ști, dreptul de a acționa": documentele prezintă Acordul de la Helsinki din 1975, Actul final al Conferinței privind securitatea și cooperarea în Uniunea Sovietică și Europa de Est. Luate în ansamblu, aceste documente aruncă lumină în partea întunecată a Societăților comuniste. Responsabilitate: compilat și editat de personalul Comisiei pentru securitate și cooperare în Europa, 1978.

CONGRESUL STATELOR UNITE ALE AMERICII, WASHINGTON.D.C, 20515, May 1978

Continuarea autorității președintelui de a renunța la Legea comerțului, dispozițiile privind libertatea migrației. Audierea în fața Subcomitetului pentru comerț internațional al Comisiei pentru finanțe de către Senatul Statelor Unite. Al nouăzeci și al cincilea Congres. A doua sesiune. 12 iulie 1978

Tipărit pentru utilizarea Comisiei pentru finanțe

Tipografia guvernului SUA. Washington: 1978

Refuzarea cererilor de emigrare în Republica Socialistă România și Ungaria

Congresul Statelor Unite. Comitetul pentru căi și mijloace. Subcomitetul pentru comerț, P.370, 384-387, 15 IUNIE 1978, SERIA 95-85

Tipografia guvernului SUA. Washington: 1978

comforts and lack even water fit to drink.

The arrest itself constituted one more evidence of the unjust treatment meted out to those imprisoned. This time it included being sheltered in rooms seriously damaged by the earthquake of last March.

We just cannot understand how is it possible to resort to such practices in a world in which democracy, humanity and progress should be reigning supreme; in a world in which there is struggle for human rights. Judge by yourself. Can this be called a normal situation from you who militate for rights, peace and progress we would expect more understanding. The Charter of the United Nations certainly condemns such conduct toward those who seek justice and so do many international bodies fighting for the rights of Man. What seems even harder to explain is the fact that in Romania theory is at odds with reality. The Romanian Constitution guarantees freedom of speech. We spoke out and what was the result? We know that in the socialist society man is supposed to be free to shape his destiny. In our case practice demonstrated the opposite. Yet, whatever the situation may be, man has the duty to fight, particularly when the cause is just. We are firmly resolved to carry on the struggle by starting a hunger strike and by sacrificing our very life if needed. As of the time this letter will be published, we shall publicly carry out a hunger strike.

CHRISTIAN IONESCU,
CORNEL URDAREANU,
CORNEL MUNTEANU,
ADRIAN MUTICA,
ADRIAN SINCA,
CONSTANTIN HULDUBAN.

All the signers deported to forced labor in the Great Island of Bralla. Three of their friends also signed. They are:

GHERMAN CALIN MIHAL,
LIVIU BURETIU,
CRISTIAN ONUTU.

These three friends were not convicted as were we but are being interrogated day-in, day-out and threatened with the loss of their jobs and punishment similar to the one meted out to us—and all this for having applied for a passport.

Adrian Șinca -Robert Andrew von Sinca: 20.1.21

Am postat copiile după documentele originale de la Washington și Helsinki nu numai că se referau la mine cât și la adevărata dizidență, dar am făcut- o spre a demonstra ceea ce au scris alții mai deștepți și mai bine cunoscuți politic de cât mine. Firește că mulțumesc domnului Ionesco și doamnei Monica Lovinescu. Cât despre Adrian Șinca, el a fost un idealist...Mulțumesc și fostei mele prietene Tatiana, care din dragoste pentru mine cât și din pura inconștiență a pericolelor reale, îmi ducea scrisorile către Europa Liberă prin trenul Orient Expres. Romanul meu Pașaport a fost scris în maniera în care se găsește, tocmai pentru că nu am considerat necesar să descriu fiecare ședința de tortură prin care am trecut. După publicarea romanului Pașaport am fost acuzat de minciuni și exagerari și multe altele. " Norocul" meu a fost descoperirea documentelor de la Helsinki și Washington, care atestau adevărul (deși nu în totalitate), despre activitatea mea, activitate care mai ales în condițiile actuale devine relevantă.

Voi reveni la stilul meu.

(Adrian Șinca -Robert Andrew von Sinca:20.1.2021)

Decembrie, 2013

Dragi prieteni, am început să scriu romanul vieții mele. Să vedem ce iese. Vă ofer un fragment din cartea mea” Pașaport”:

“Nu îmi amintesc cum am ajuns la Casata.

Chiar așa, cum dracu’ am ajuns la Casata din BERCENI, că ITB-ul nu circulă?

Mă urc pe mormanul de moloz care a fost blocul Casata.

Mă alătur celor care răscolesc molozul în căutare de supraviețuitori. E chiar caraghios. Parcă suntem niște furnici pe un mușuroi gigantic de moloz. Deja era o organizare: sanvișuri, cafea, ceai și moloz, cărămizi, mobilă, sticlă pisată etc. Muncim ca disperații. Din când în când se aud glume,

miștouri și caterincă. Un tip îmbrăcat în uniformă albastră de gărzi patriotice zice:

– Bine ați venit la tabăra PISATA!!!

Mă uit în jur. Toți suntem stafii, plini de moloz, cu degete julite, cu răngi aruncând bucăți de zid și moloz.

Am copilărit pe bd. Dacia. Aici este casa mea. De fapt, blocul ĂSTA este blocul în care cel mai bun prieten, Lucian, are (aaah, avea!) o garsonieră. Săpăm, cărăm. Sunt obosit. Mă duc pe str. Eminescu, acasă la Lucian. Ajung în zece minute.

– Bă Luci, ți-a cam căzut blocul, mă aud spunând.

Lucian îmi face o cafea și îmi dă să mănânc, până își pune blugii. Amândoi ne întoarcem la Pisata, apoi înapoi, pe Eminescu. Cred că am adormit la Luci. M-am trezit pe la ora 19. Mă întorc la Pisata, ca un automat. Acum știu că eram în șoc. Deja la Pisata este progres. Este ora două noaptea. Eram cu alții în gaură, la subsol, când aud un fel de frământare. Mă uit în jur și văd la un metru de mine, îl văd pe ȘEFU! Ceaușescu la un METRU de mine!!!

– Cum merge, tovarăși?

Poartă o căciulă gri de astrahan. Aș putea să-l strâng de gât ACUM. Aiurea, are securiști în jur. Cum de eu știu? Păi sunt singurii cu haine curate, fără moloz!!”

Sergiu Gabureac: O carte ce mi-a trezit multe amintiri din perioada tinereții. Am sperat și-atunci, așa cum sper și acum, că într-o zi va fi mai bine!

Nu neapărat pentru mine. Nu am motive să mă plâng.

O carte cu multe felii de viață autentică, un strigăt disimulat, un dor disperat ... puse în pagină fără încorsetări literare. Multe nedreptăți au avut loc, pentru care nu s-a dat, nici acum, un răspuns oficial clar.

Ce film ar putea ieși din asemenea frânturi de viață!

Adrian Robert Von Sinca:

Mulțumiri călduroase domniei sale prietenului meu, domnul Sergiu Gabureac, pentru aprecieri și mai ales pentru timpul pe care l-a dedicat lecturii și aprecierii romanului meu Pașaport.

Amintiri din communism

Fragment din romanul PAȘAPORT, Adrian Robert Von Șinca:

"- Domn' maior, pot pune o întrebare, vă rog?"

Deșiratul dă afirmativ din cap. Purta o pereche de ochelari de vedere cu rame de metal galben, presupun aur. Avea o față inteligentă, de profesor, dar maxilarul pronunțat mă informă că nu era de glumă. Avea un aer sadic, patologic, sub masca de om cult.

- Instantaneu am regretat că am lungit vorba vrînd să întreb. Dar asta e...

- Întreabă, Adrian.

- Păi, domnule maior, acum cîteva zile a fost un incident...

El clătină afirmativ din cap.

- Cînd eram cu Gomoiu, un grup ne-a bătut pe bulevard.

- Pai, ticălosul de Gomoiu a scăpat ieftin.

Mie imi vine să vomit." (PAȘAPORT, Adrian Robert Von Șinca)

Mă întreb unde este astăzi idealistul de Mișu. Îmi reamintesc, retrăiesc momentul cînd eu și Mihai am fost atacați ziua în amiaza mare, în fața C asei centrale a armatei. Am fost atacați în plin bulevard, fără motiv de pușcăriașii puși de serviciile securității. Fapt confirmat de un colonel de securitate:" Da, jigodia de Gomoiu a scăpat ieftin..."

Da, dar eu ce vina aveam ?

"E... lasa ca nu te-au bătut rau...Era necesar,înțelegi?"

Da...aaa am fost plin de înțelegere. ..trei ani au mîncat o pâine javrele de pe urma mea. și au plătit și benzina pentru mașinile lor..cred că au regretat. .Ha, ha, ha.

Realitatea este că în fiecare societate există un conflict constant între individ și societate. Dar cu cît societatea este mai severă cu atît acest conflict se va accentua.

Dacă numărul indivizilor nemulțumiți crește, la un moment dat acești membri nemulțumiți își vor învinge frica și instinctul de conservare și revoluția va fi singura opțiune.

Uneori mă cuprinde mila de acei oameni care deveniseră doar uneltele unui regim care de fapt îi omora spiritual, dacă nu și fizic, chiar și pe ei. Nu voi uita CE mi-a spus tata, după revoluție: Nu am știut, Adrian. Nu mi-am putut imagina ....NICI EU!!! (Dar m-au ajutat...) LOL

Poate motivul care m-a împins să scriu această carte, ține de faptul că toată lumea vorbește de așa zisa revoluție. Ei bine lupta împotriva comunismului împus neamului roman, din afara granițelor, aceasta luptă a continuat imediat după 23 august 1944. Comunismul a fost impus cu tancurile sovietice și cu mârșava complicitate a americanilor și a englezilor. Pe interiorul României se aflau locașuri de tortură ca cel de la Pitești. Lumea și Europa civilizată a abandonat România și Europa de est. Pîna și regele României și-a abandonat poporul și țara. Bine că nu a fost prima dată în istorie cînd un monarh român și-a abandonat țara.

Dragi cititori ai "romanului" autobiografic, "Pasaport":

Se spune că în lumea asta nouă, nu se mai citesc cărți. Unii spun că multe persoane "dubioase" folosesc timpul liber din pușcărie, pentru a scrie cărți. Poate. Și eu "scriu". În cazul meu este terapie, am scris "Pașaport", pentru că am considerat că va face orizontul nostru, lumea noastră, mai bună. Ca îi va da o culoare mai vie. Am încercat să vă împrumut ochii mei spre a deveni martorii unor evenimente, a unor trăiri. În final, pentru a vă pune întrebarea:

Dacă voi a-ți fi fost Adrian, ce a-ți fi făcut? Ține-ți cont că nu a fost dorința mea care a pornit avalanșa evenimentelor. Nu, eu am fost aruncat în valtoare pentru a justifica existența unor sisteme statale de opresie a cetățenilor. Ca să citez Malcom X: "Noi nu am eșuat pe bolovanul Plymouth. Bolovanul Plymouth a eșuat pe NOI. " --We didn't land on Plymouth Rock; Plymouth Rock lend it on us". Voi le-ați citit. EU, LE-AM TRĂIT, 10.2016

Fragment din romanul PAȘAPORT, Adrian Robert Von Șinca:

"Duba se oprește. Cobor. Mă aflu într-o curte. Lângă mine încă cinci dube. Cei șase prieteni erau aliniați lângă zid. Intrăm în clădirea care mai târziu am aflat că era tribunalul de urgență, tribunalul sectorului 7. În clădire, pe un hol, ne aliniază cu fața la perete. Doi milițieni în uniforme, cu AKM-uri, și un câine negru, un câine lup cu o lesă lungă.

Eram cu mâinile sus. Unul câte unul dintre noi dispărea de pe hol. Îmi vine și mie rândul. Sunt introdus în ceea ce era clar o sală de judecată. Un singur judecător și o stenografă. Nu văd avocați. Începe spectacolul: nume, prenume, adresa, data nașterii...

– Unde lucrezi?

– Deocamdată nu lucrez, tovarășe judecător, dar astăzi am primit o veste foarte bună. Abia am venit de la Casa de Cultură a sectorului 5, unde a fost o mare ședință. În această ședință mi-au fost oferite multe meserii și cariere frumoase, pe care le voi accepta cu bucurie.

Judecătorul:

– Da, da, dar cam târziu.

– De când nu ai servicii?

– De câteva luni, tovarășe procuror...

– Și din ce trăiești?

– Din banii pe care mi i-a dat Securitatea română!

Securistul urlă:

– NU PUNE-ȚI ASTA ÎN TRANSCRIPTTTT!

Gata și show-ul. Securistul mă ia de o parte.

– De ce ai spus asta?

– Pentru că așa a fost!

– Da, dar de atunci știi ce ai făcut!!

Ne bagă pe toți șapte într-o dubă, și hai...

*

După un timp, Hulduban vorbește:

– Bă, dacă duba face dreapta, am belit-o!!!

Duba face DREAPTA! Sărim toți pe el:

– Unde ne duc?

Hulduban, serios:

– La poligonul Tunari, să ne împuște!

– Du-te dracului de nebun cu certificat!! urlă unul.

Dar gândul...dacă are tembelul dreptate? Dar duba trece de Tunari cu succes și merge mai departe. Pe drum îmi amintesc că la Beldiman apăruse un tip blond, înalt.

– Sunt Maiorul Rădulescu! Vă voi arăta eu că românii au miliție bună! Vă voi ascunde așa de bine, că să vreau și nu vă găsesc. Nu voi ști unde v-am pus!!!!

Rădulescu a fost cu noi până după tribunal."

Vara anului 1977.

În urma sentinței de un an, în Insula mare a Brăilei, sentință pronunțată de Tribunalul de Urgență al sectorului 7, eu și cei șase samurai, eram imbarcați în două dube TV și ne îndreptam voioși spre Insula Mare. Am mai scris despre atmosfera din duba mea. Eram cu Paul Hulduban, Adrian Mutica și Cristian "Latze". Vorba cântecului popular, "Trenule mașină mică, unde- l duci tu pe Ionica"... După câteva ore bune, se opresc dubele...unde a înțărcat mutu iapa. Asta era cam a doua zi, pentru că înainte se opriseră la închisoarea din Braila... Oricum, ne-au închis într- un birou, la etaj, în cladirea sediului de miliție comunal..."Dezinfectaseră" biroul, era gol, nu telefon, un birou gol, nici un scaun. Nu știu cum dracul am găsit o cartică de "codul penal" sau așa ceva. Îmi amintesc că acea cartică avea două sau trei foi goale. Eu încep să scriu ce se întâmplă- se peste zi, și cred și o poezie... Vă spuneam de regrete...regret că nu am luat acea cartică cu mine, acum puteam demonstra cu probe că tot ce scriu este real...asta e.

George Balaurea: Eu și cei șase samurai "Adriane, tu și cei cinci samurai...șase ați fost toți care ați plecat așa "voioși "spre insula...și șase care au rămas acasă în București...De ce, nu mă întreba pe mine ca "băieții " de la Secu nu explicau chestiile astea...

Adrian Robert Von Sinca:

Dragul meu FRATE de suferință, George, nici ție nu ți- a fost ușor cu securitatea și restul grupului nostru. Suntem uniți de destine pe viață. Dacă nu erai tu și ceilalți, să scrieți la Eoropa Liberă ce ne fac nouă, putea fi tragic. Mulțumesc din inima pentru curajul vostru.

George Balaurea:

Mulțumesc. În dosarul meu pe care mi l-am citit destul de rapid pe sărite, dar ma voi întoarce...am scris împreună cu Gherman Mihai și Serban Stanciulescu un memoriu la CC pentru "Grup Canal '77" și i-am luat la întrebări...

Flori Bălănescu a scris despre ei (Radu Negrescu, Nita, Jean Marinescu, Raimond Păunescu și Windis) cartea... "Grup Canal '77".

Cu permisiunea domniilor voastre, un alt fragment din romanul meu:

"Am coborât în haltă! Uraaaa! Nu-mi vine să-mi cred ochilor . Ne aflăm în Moldova, în vestita stațiune turistică cunoscută sub numele : Unde și-a înțârcat mutu iapa ! Spre stupoarea mea, au și secție de miliție .

Ajung la secție și mă bagă la subsol ca pe vinul vechi .

După faza din tren, eram convins că mă vor bate cu rîvnă. Pe de altă parte, aveam două speranțe .

În primul rînd, căpitanul Băltoi a fost mereu bun cu mine .

În al doilea rînd, nu eram nici la munte, nici la Breaza, deci o bătută ca la Breaza deși nu excludea , speram să fie puțin probabilă.

Moldovenii erau de regulă mai blînzi."

A doua zi, dimineața, înapoi în dubă. Duba pornește și

merge, și merge pe un drum desfundat de țară. Se

zdruncină și se clatină ca Titanicul, plus că era și praf înăuntru.

Duba se oprește brusc. Se deschid ușile. Un securist ne face

semn să coborâm. Vedem civili și un milițian în uniformă, cu

pistoalele în mână, și pe MAIORUL RĂDULESCU. De unde

dracu' a apărut?

– Bă, stăm grupați. Nu e a bună!

– Ce ar să vă împușc sub acuzația de fugă de sub escortă?

Îl aud pe Cristi:

– Dacă îmi sugi pula sub acuzația de fugă de sub escortă?

Un milițian îl pocnește în spate cu bastonul.

Rădulescu:

– Mergeți și vă pișați, că e drum lung.

Ne-am executat acolo unde eram, unul lângă altul, și înapoi în dubă. Din nou se oprește duba. Ieșim. Acum sunt chiar speriat. Este seară. UNDE SUNTEM, E CEEA CE MĂ SPERIE!!! Suntem în închisoarea Poarta Alba. O recunosc pentru că, pe vremuri, făcusem armata la trupele M.A.I. și am făcut pază aici.

Rădulescu:

– Ați ajuns acasă, făcăi!!!

Ne uităm în jur: foișoare, soldați cu AKM-uri.

Închisoare... Apoi râde în hohote bestia. Înapoi în dubă.

Ajungem pe Insula Mare a Brăilei și suntem toți despărțiți la diferite șantiere. Înainte de a pleca, Rădulescu ne roagă să încercăm să scăpăm. Dormim în bacuri, bărci, barăci pe apă. Este nemaipomenit de confortabil.

În fața mea, văd o fișie proaspat arată. În spate era un șantier. Securistul moldovean sau moldoveanul securist s-a dovedit dolidora de haz . Arătînd cu degetul spre fișie :
- Acolo începe Uniunea Sovietica. Tot vrei tu sa pleci din țară , du-te , poate te întâlnești cu Solzhenitsyn !
Ma duc pe șantier și mă lasă la biroul secretarului de partid.

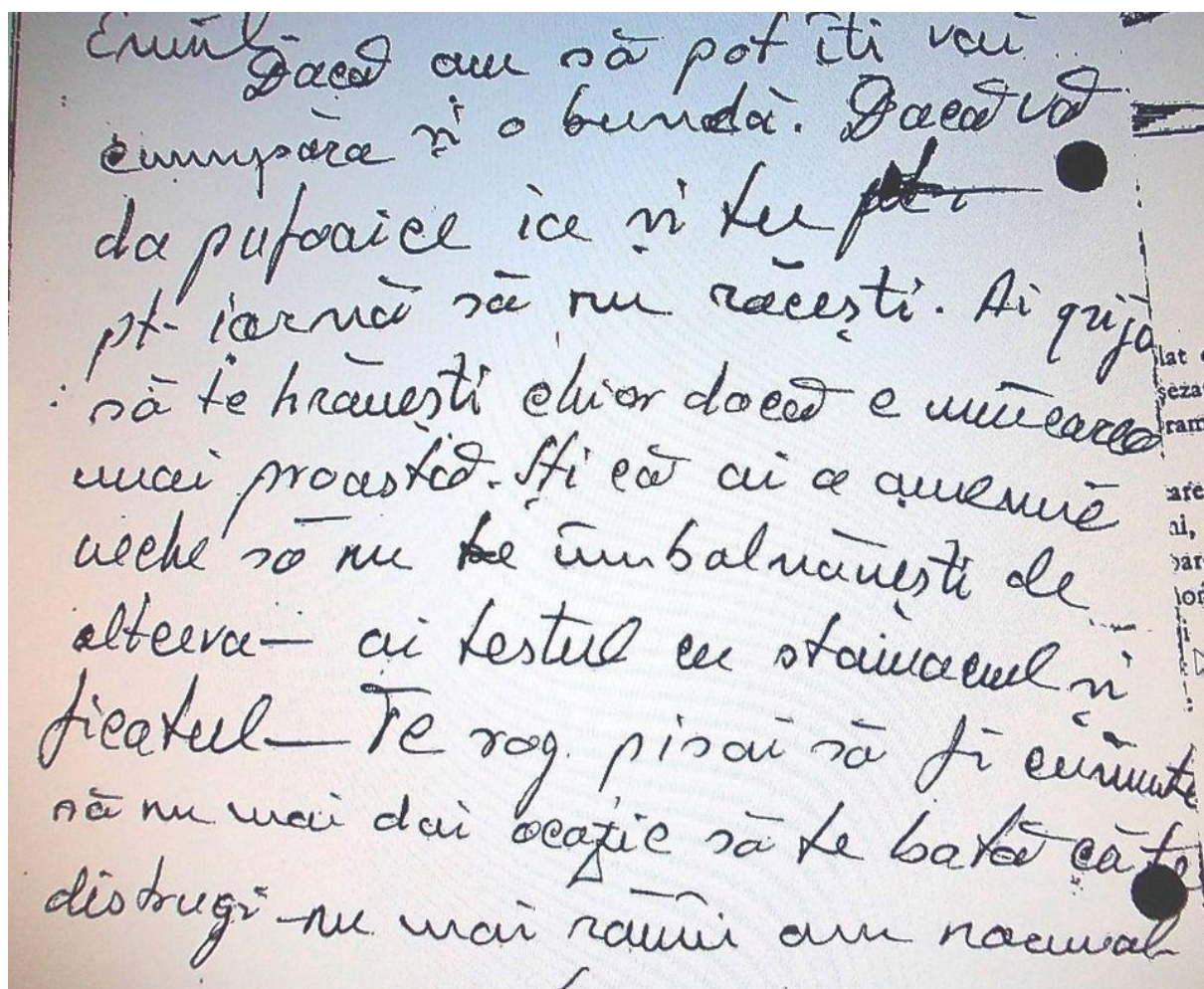
Fragment din scrisoarea doamnei Smaranda Olaru.

Scrisoarea a fost reținută de securitate și se află anexată împreună cu alte file din dosarul securității, la PAȘAPORT.

Promovarea romanului Pasaport: Da,...saraca mama ! Era sufletul ei, pus pentru mine aici si nemernicii nici macar nu mi-au dat scrisoarea.

Promovarea romanului Pasaport " Dacă am să pot îți voi cumpăra și o bundă. Dacă vă dă pufoaice ia și tu pentru iarnă să nu răcești. Ai grijă să te hrănești chiar dacă e mîncarea mai proastă. Ști că ai o anemie veche să nu te îmblonăvești de altceva ai

destul cu stomacul și ficatul. Te rog să fii cuminte să nu mai dai ocazie să te bată ca te distrugi nu mai rămâi om normal".

Erinț gacei am să pot iti vai
cunșpăra și o bura. Gacei va
da pufoaice ice și tu p
pt- iacmă să nu răcești. Ai quja
să te hrănești elior doed e unțeace
măi proaste. Fi eș ai a queșmē
ueche so nu te imbalnănești de
alteera- ai festul ee stăimăcel și
ficatul- Te rog, pisai să fi cunșmē
să nu mai dai ocazie să te bată ca te
distrugi- nu mai rămâi om normal

http://www.memoria.ro/carti/aparitii/pagina-208/?fbclid=IwAR3scouc9nXF1jmJ1LchnEzFRMAoND_IU8Kpwmls

http://www.memoria.ro/carti/aparitii/pa%C5%9Faport/67901/?fbclid=IwAR16Et8sy_kwA8zab8_AYX7Uz10MOZoj9xJvEYaoligoSn07Fsbj